

குறுவர்
குறுக்கத்

விழித்தெழுவோடு

நான்

செய்யன்

காளிக்கை

என் வாழ்க்கையில் எவ்வுக்குமே கிடைக்காத ஓர் நண்பி கிடைத்தாள். அவள் யாழ்ப்பானம் குஞ்சராச் சேர்ந்த செல்வி பினொசி பஸ்ரியாம்பிள்ளை. அவள் எனக்கு தாயாகத் தந்தையாகச் சீகோதரியாகத் தோழியாக வைத்தியராகத் தாதியாக, மந்திரியாக, ஆசிரியராக, வள்ளலாக எல்லாமே அவளாக என்னை உயர்த்தினாள்.

தன் உறவை மட்டும் என்னோடு இனைக்காமல் தன் குடும்பத்திலுள்ள அனைவரையுமே என்னை வளர்த்திடுக்கும் இன்று கோலாக்கினாள்.

தந்தை	ப.பஸ்ரியாம்பிள்ளை
	(முன்னாள் அதிபர் - யா / சென் ஜேம்ஸ் மகாவித்தியாலயம்)
தாய்	ப.ஸ்ரீசிபதி
அன்னன்	ப.பொன்னிவெங்கர் குடும்பம் (ஆசிரியர் சென்பிற்றேஸ் கல்லூரி.கொழும்பு)
அக்கா	திருமதி குளோடில்டா சில்லிவெஸ்ரர் குடும்பம்
அன்னன்	டொன்பஸ்கோ குடும்பம்
தம்பி	பெப்பி (சௌகாரிய)குடும்பம்

பினொசி ஆனைக்கோட்டையைச் சேர்ந்த S.அருமைநாயகும் என்பவரைத் திருமணம் செய்து, துறபோது பிரான்ஸ் நாட்டில் குழந்தைச் செல்வங்களுடன் நிறைவேஷாடு வாழுகின்றார். என் தெய்வங்களுக்கு மேலனை தெய்வமாகக் கருணை புரியும் பினொசி குடும்பத்தினர் அனைவருக்கும் “விழித்திகழுவோம்” என்னும் இந்நலைக் காளிக்கையாகக் கீழ்க்கண்ட அற்புவித்து தாழ்ப்பனிந்து வணக்கி நிற்கின்றேன்.

நன்றி

செம்பீயின் செல்வீ	மலர் சின்னனயா
(புனைபெயர்)	விர்ஜுவரயாளர்
வரணி வடக்கு வரணி.	கோப்பாய் ஆசிரிபர் கலாசாலை

வெளியீடு: கார்த்திகை - 2002

பிரதிகள்: 1000

விலை: 25/-

பகுப்புறிமை: ஆசிரியருக்கே

நூலாசிரியர்: மலர் சின்னனயா J.P

விரிவுறையாளர்

Lecturer (Teacher's College Kopay)
Sp. Trained(Social Studies) B.A,Dip.in Edu.,
Dip in School Management, S.L.P.S.-I,S.L.E.A.S.-III

படங்கள்: ம.பொழுதிக் கீவா

கிடுதிலுப் பிரிவு - 2002

உம் வகுட மாணவன்

கோ / ஆசிரியர் கலாசாலை.

ஆசிரியரின் முன்னைய ஆக்கங்கள்:

1) எப்பழக் கற்போம்

2) மழுகை ஏழுச்சி

3) மழுகை ஏழுச்சி பாடங்கள் - ஓலிந்டா

பகுப்பு: கங்கை ஒவ்விசற் பிறின்டேர்ஸ்

184/A (பின்னாள் கோவில் அருகாமை) நூவலர் ஜோப்.யாழ்.

விழித்தெழுவோம்

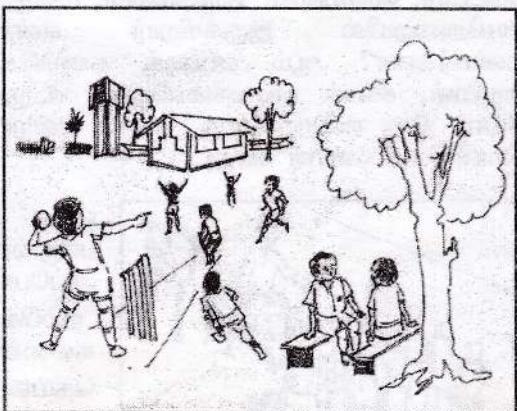
பாலு நானும் நீயும் எவ்வளவு ஒற்றுமையானவர்கள் நீ என்னில் காட்டும் அன்பிற்கு எல்லையில்லை. ஏழ்மைக்குக் கைகொடுக்கிறாய். என் திறமைக்கு உற்சாகம் தருகின்றாய். என் தேவைகளுக்கு உதவுகிறாய். உன்னை நினைக்கும்போது என் தாய் செய்வதிலும் மேலாகச் செய்கிறாய் என்றான் ரகு.

அப்படி ஒரு போதும் சொல்லாதே. ரகு! உன்தாயிடம் உன் தேவைகளை நிறைவேற்ற பெரிய மனம் இருக்கும். கொடுப்பதற்குப்பணம் இருக்காது. அதனால் தான் தாயிலும் நான் உனக்கு அதிகம் செய்கின்றேன் என்று நினைக்கின்றாய்.

இல்லை பாலு. என் அண்ணன் தன்னுடைய பேனாவை எடுத்தால் கூட பறித்திடுவான், அடித்திடுவான் நீ எனக்குப் பேனை வாங்கிக் கூட தாறியே.

ரகு உன் அண்ணிடம் பணம் இருந்தால் என்னைப்போல் உதவுவான். உன் அம்மாவிடம் பணம் கேட்டுப் பேனை வாங்க முடியாது. என்றபடியால் தான் அப்படிச் செய்கிறான். அதனால் அவனிடம் அன்பு இல்லை என்று கூறி விடாதே.

ரகு எனக்கொரு பயம் வருகிறது. ஏன் பாலா? நான் செய்யும் உதவிகளால் உன் அம்மா, அண்ணா எல்லோரையும் நீ வெறுத்திடுவாய் போல் தெரிகிறது.

பாலு! நீ இப்போது எனக்குச் செய்யும் உதவியிலும் பார்க்க உன் வார்த்தைகளுக்குக் கட்டுப்படவன். நீ என் அம்மாவின் நிலையையும், என் அண்ணனின் நிலையையும் எடுத்துக் கூறினாய். அதை நினைக்கின்றேன். நான் படிப்பில் கெட்டிக்காரனாய் இருக்கலாம். உன்னிடம் உள்ள அறிவு நிலையானது. அந்த அறிவை வளர்க்கத்தானே பள்ளிக்கூடம் வருகின்றோம். நீ பண்பு மிக்கவன். என்னிலும் உயர்ந்தவன். பாலு! இனிமேல் என் வீட்டில் அம்மா, அண்ணாவுன் அடம்பிக்காமல் அவர்களுடன் இசைந்து வாழ்வேன் என்றான் ரகு. அப்போது பாடசாலை மணி அடிக்கிறது. ரகு வகுப்பிற்குப் போவோம் என்றான் பாலு. சரி வா பாலு செல்வோம் என்று இருவரும் வகுப்பறை நோக்கி ஓடிச் சென்றனர்.

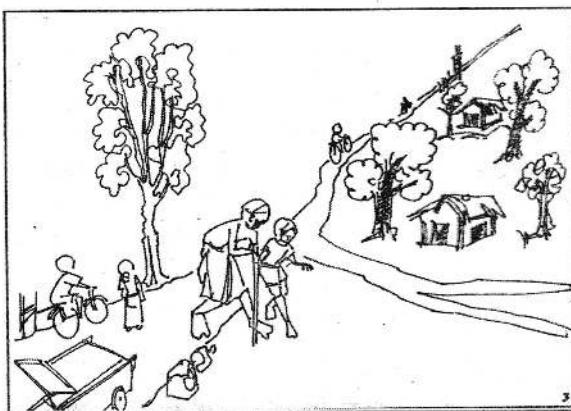
சமயம் கற்பிக்கும் தயாளன் ஆசிரியர் வகுப்பறைக்குள் நுழைவதைக் கண்ட மாணவர்கள் அனைவரும் எழுந்து நிற்கின்றனர். வணக்கம் கூறினர். பாலு! தயாளன் ஆசிரியர் நுட்பமான கேள்விகள் கேட்பார். கவனமாகக் கேட்டு சரியான பதில் கூறுவோம் என்றான் ரகு.

ஆசிரியர் வகுப்பை கவரசியமாக ஆரம்பித்தார். ஆரம்பித்து “கடவுள் ஒருவர் இருக்கிறார், அவரை எப்படிக் காணலாம்? என்றார். ஒவ்வொருவரையும் தனித்தனியே கேட்பார். கோயிலில் இருக்கிறார், மனதுக்குள் இருக்கிறார், சாமிஅறையில் இருக்கிறார் என்றனர். அவரைக் கண்டார்களா? ஆம். எப்படிக் கண்டார்கள்? பிள்ளையார், அம்மன், சிவன் வடிவங்களிலும், உருவங்களிலும் கண்டோம் சேர் என்றான் ரகு. சபாஸ் என்று தன் ஆனந்தத்தை வெளிக்காட்டினான் பாலு.

ஒரு கணம் சிந்தித்து பாருங்கள் என்றார். அப்போது பாலு சேர்! “நம்பிக்கை வைத்துக் கல்லையும் பார்த்தால் தெய்வத்தின் சாட்சி” என்று ஒர் பாடல் கேட்டேன் அது உண்மையா?

என்றான் பாலு. சபாஸ் என்றான் ரகு. நீங்களே சிந்தியுங்கள் என்றார். பேச முடியாத ஒரு உருவத்துடன் நாம் பேசி வரம் கேட்பதிலும் அன்பு, கருணை, பணிவு, அடக்கம் என்பவற்றில் தான் கடவுளைக் காணலாம் என்று எல்லா மதங்களும் போதிக்கின்றன. அதில் உண்மை உண்டா என்றான் ரகு. நீங்களே சிந்தியுங்கள் என்றார் ஆசிரியர்.

சேர் கஷ்டப் பட்டவனுக்கு உதவுதல், முதியோருக்கு உதவுதல், நோயாளிக்கு உதவுதல் சிறுவர்களைப் பேணுதல் போன்ற பணிகள் மூலம், அவர்கள் அடைகின்ற

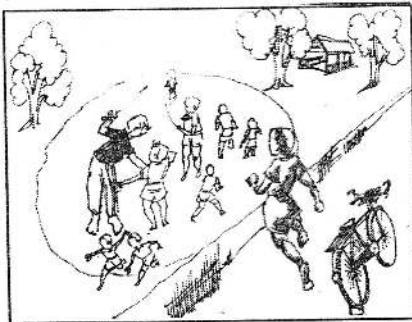
திருப்பதியில் தான் கடவுள் இருக்கிறார் என்று கூறுகிறார்கள் பெரியார்கள். அது உண்மையா? என்றான் பாலு. ஓம் சேர் அன்று ஒரு நாள் ஓர் வயோதிபர் வீதியைக் கடக்க முடியாமல் தத்தளித்தார். அவரைப் பார்த்தேன். கண் சரியாகத் தெரியாது போல் இருக்கிறது என்று நினைத்து அவர் அருகே சென்றேன். தாத்தா! எங்கே போகிறீர்கள்? அந்தப்பக்கம் இருக்கும் ஒழுங்கையில் தான் என்வீடு. உந்தக் காருகள், லொறிகள் இருஞ்சு கொண்டு அடிக்கடி வருது. கண்ணும் சரியாகத் தெரியவில்லை. காலையும் சரியாய் எடுத்து வைக்க முடியவில்லை. அதுதான் தமிப் பிரை மணித்தியாலமாய் தத்தளிக்கிறேன் என்றார். நான் அவரின் கையைப் பிடித்து வீதியின் மறுபக்கம் கொண்டுபோய் விட்டேன். அவரின் ஒழுங்கை வரை சென்று பாதையையும் காட்டி விட்டு தாத்தா வருகிறேன் என்ற போது, என்றாசா! உண்ணைப் பெற உண்ணுடைய பெற்றோர் என்ன தவம் செய்தனர். ராசா நீ கடவுள் நீ கணக்கண்ட கடவுள் நீ நல்லாய் இருப்பாய். வாராசா

போயிட்டு வாராசா என்றார். அப்படிப்பட்ட உதவியில் தான் சேர் கடவுள் இருக்கிறார் என்றான் ரகு. ரகு தான் சரியாகச் சொன்னான் என்றார் ஆசிரியர். அப்போது பாலு எழுந்து நின்று கையை தட்டி தன் மகிழ்ச்சியை தெரிவித்தான். பாலு இரும் என்றார் ஆசிரியர். அப்போது ரகு சேர்! எனக்கும் ஒரு கடவுள் உண்டு. அந்தக் கடவுள் என் வயதுடையவன். என் ஏழ்மைக்காய் இரங்குகின்றான் இரங்கி வார்த்தைகளால் மட்டும் தேற்றாமல் பொருளாகவும், பணமாகவும் உதவுகிறான். என் திறமையில் தன்னை மறந்து இரசிக்கின்றான். மகிழ்கின்றான். சேர்! பாலு பொருாமை என்ற எண்ணமே அற்ற தெய்வப்பிறவி. அவன் மனிதப்பிறவியில்லை. அவன் தெய்வப்பிறவி என்று உணர்ச்சி பொங்கக் கத்தினான் அவனை அறியாமலே பாலுவின் பக்கம் திரும்பி தன் இரு கைகளையும் கூப்பி பாலுவைக் கும்பிட்டான் ரகு.

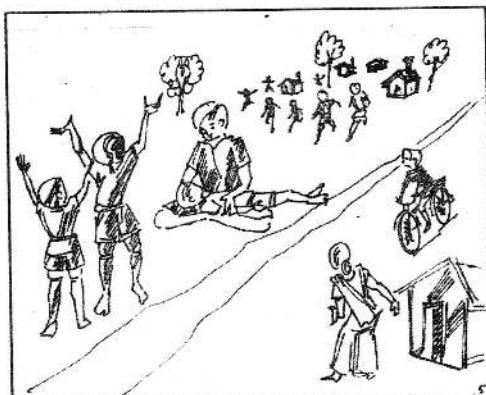
இந்நிகழ்வை ஆசிரியர் கண் கொட்டாது பார்த்து ரசித்துக் கொண்டிருந்தார். ஏனைய மாணவர்கள் நிகழ்வின் உட்பொருள் அறியாது விளித்தனர். பாலு தன் நண்பன் ரகுவின் நிலை கண்டு திகைத்தான். ரகு என்னை ஏன் கும்பிடுகிறாய்? நான் உண்ணைப் போன்ற ஒருவன்தான் விடு கையை என்று கெஞ்சினான் கையை விட்ட ரகு பாலுவின் காலில் விழுந்து வணங்கினான். பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஆசிரியர் இப்போது உங்களுக்குக் கடவுள் எங்கே இருக்கிறார் என்பதற்குக்குரிய பதிலும், கடவுள் இருக்கும் இடமும் தெரியும் என்று கூறி வகுப்பறையை விட்டு வெளியேறினார். ஆசிரியர் விலகியும் வகுப்பறையில் சொல்லொணா அமைதி நீண்ட நேரம் நிலவியது.

ரகுவும் பாலுவும் விளையாடுவதற்காக அருகே யிருக்கும் அம்மன் கோயில் வீதிக்குச் சென்றனர். அவர்கள் தம்மோடு ஒத்த சிறுவர்களுடன் பேசி கண்ண பிரித்துக் கொண்டிருந்தனர். துடிப்பும் துள்ளலும் உற்சாகமும் மிக்கவர்களாய் சுயாதீஸமாக ஓற்றுமையாக கண்ணைப் பிரித்து விளையாட முற்பட்டவர்களைக் கண்ட வயது முதிர்ந்த அண்ணன்மார் இவர்களின் நல்ல நடத்தையில் குந்தகம் விளைவிக்க எண்ணினர், அண்ணன்மார் நால்வர் இவர்களை வம்புக்கு இழுத்தனர். அவர்கள் அணவரும்

எமக்குப் பிடித்த விளையாட்டைத்தான் நாம் விளையாடுவோம் என்று ஒற்றுமையாக நின்று சொன்னார்கள் சிறுவர்கள். அதைக் கேட்ட பெரிய அண்ணாமாரில் ஒருவரான சுரேஸ் என்பவன் சிறுவர்கள் அனைவருக்கும் ஓடி ஓடி. அடிக்கலானான் சிறுவர்கள் செய்வதறியாது “ஜேயோ அடிக்கிறார் ஓடி வாருங்கள்” ஓடிவாருங்கள் என்று கத்தினர்.

அண்ணா” என்று கத்திய வண்ணம் அண்ணனின் கையைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு ஓடினான் ரகு.

பாலு மயக்கமுற்ற நிலையில் விழுந்து கிடந்தான். பாலு-வைப் பார்த்த ரகு திகைத்தான், கத்தினான், கதறினான், விழுந்தான், புரண்டான். “அண்ணா! பாலாவைக் காப்பாற்று காப்பாற்று” என்று கதறினான் “எல்லோரும் ஓடி வாருங்கள். நாங்கள் சிறுவர்கள் எம்மைக் காப்பாற்றுங்கள், எம்மைக் காப்பாற்றுங்கள்” என்று உறையே அழைத்து விட்டான் ரகு.

ரகுவின் குரல் கேட்டு ஊரே திரண்டு வந்தது. ரகுவின் அண்ணன் பாலுவுக்கு முதலுதவி செய்து தேற்றிக் கொண்டிருந்தான். பெரியோர்களே எங்கள் நிலையைப் பாருங்கள் நாங்கள் சிறுவர்கள், நாங்கள் சிறுவர்கள். என் பாலுவைப் பாருங்கள், என் பாலுவைப் பாருங்கள் என்று கதறியமுதான் ரகு.

அறிவிலும், பலத்திலும் வளர்ந்து கொண்டு வருபவரும் முத்தவர்களும் ஆகிய நீங்கள் உங்களிடமுள்ள முரட்டுத்தனமான பலத்தால் எம்மை நாசம் செய்கிற்கள். எம் எழுச்சிகளை அடக்குகிற்கள். எமது எதிர்காலத்தை அச்சத்திற்குரியதாக்குகிற்கள். முத்த பரம்பரையை வெறுக்கச் செய்கிற்கள் என் அருமை நண்பன் அறிவு மிக்கவன். இப் பெரியவனையும் அடித்து விட்டார்கள், அடித்து விட்டார்கள். என்று கத்தினான். அந்தக் கூட்டமே உணர்ச்சி வசப்பட்டவர்களாக ரகுவின் கருத்துக்களுக்கு மதிப்புக் கொடுத்தனர். இதைக் கேட்ட சுரேசின் தாய் உட்பட ஏனையவர்களின் பெற்றோர்களும் தம் பிள்ளைகளை எச்சரித்தனர்.

பாலு சிறிது நேரத்தால் கண் விழித்தான் ரகுவின் அண்ணன் விமலின் மடியில் தான் படுத்திருப்பதைக் கண்டு ஆச்சரியம் அடைந்தான். விமலைப் பார்த்ததும் ரகு, ரகு என்று கத்தினான். அப்போது ரகு பாலு! பாலு! என்று கத்தியபடி ஓடி வந்து பாலுவைக் கட்டித் தழுவினான். அப்போது பாலு ரகுவைப் பார்த்து ரகு உன் அண்ணன் பாசம் மிக்கவர். உன்னைப் போல் என்னையும் காப்பாற்றினார். அவரை நாம் வணங்குவோம் என்று விமலை இருவரும் வணங்கினர்.

மறு நாள் பாடசாலை ஆரம்பமாகியது. முதல் பாடம் வகுப்பாசிரியர் பொன்னம்பலம் அவர்களின் வகுப்பறைக்குள் நுழைந்தார். பாடம் கற்பித்து முடிந்தது. அப்போது பொன்னம்பலம் ஆசிரியர் நேற்று கோயில் வீதியில் நடந்த சம்பவத்தைப் பற்றி விசாரித்தார்.

சகல சம்பவங்களையும் ரகுவும், பாலுவும் உட்பட அனைவரும் எடுத்துரைத்தனர். அத்தனையும் கேட்டுக்

கொண்டிருந்த பொன்னம்பலம் ஆசிரியர் “அது தான் பிள்ளைகள் கூட்டாங்கள் கூடாது என்று சொல்லுறது” உங்களால் தேவையில்லாத பிரச்சனைகள். பள்ளி முடிந்து போனவுடன் திரும்பவும் படித்தவற்றைப்படித்து, வீட்டிடுப் பாடத்தையும் செய்து கொண்டிருந்தால் இந்த வம்புகள் ஏதும் வருமோ? சொல்வழி கேட்பியளோ? சொல்வழி கேட்பியளோ? என்றார்.

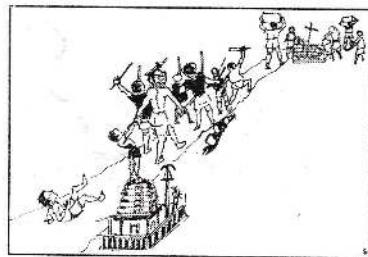
பாலு எழுந்து நின்று சேர்! நாங்கள் எந்தக் குற்றமும் செய்யவில்லையே சேர்! நாங்கள் தனியாக நின்று ஒற்றுமையாகத்தான் விளையாட முற்பட்டோம். என்று பாலு சொன்னான். ஏன் நீங்கள் விளையாடப் போன்றீர்கள். அதனால் தானே சோலி என்று ஆசிரியர் மீண்டும் எடுத்துரைத்தார். சேர்! “ஓடி விளையாடு பாப்பா நீ ஓய்ந்திருக்கலாகாது பாப்பா, கூடி விளையாடு பாப்பா ஒரு குழந்தையை ,வையாதே பாப்பா”என்று நீங்கள் தானே பாரதியார் பாடிய பாட்டைப் பாடிக்காட்டி, பாரதியார் சொன்னபடி நடக்க வேண்டும் என்று படிப்பித்தீர்கள் என்றான் ரகு. பாலுவும் எழுந்து நின்று “காலை எழுந்தவுடன் படிப்பு பின்பு கணிவு கொடுக்கும் நல்ல பாட்டு மாலை முழுதும் விளையாட்டு அதை வழக்கப்படுத்திக் கொள்ளு பாப்பா” என்றும் பாரதியார் பாடியிருக்கிறார் தானே சேர் என்றான்.

ஆசிரியர் பொன்னம்பலம் அவர்கள் திகைத்தார். மாணவர்கள் கேட்கும் கேள்விகள் சரியானது, நியாயமானது என்பதை உணர்ந்தார். பிள்ளைகளே! நீங்கள் கேட்பதும் சரி. நான் சொல்லியதும் சரி. அவை எல்லாம் இக்காலத்திற்குப் பொருந்தாது என்றார் ஆசிரியர். சேர்! அப்படியான பாரதியின் பாடல்களை ஏன் சேர் நாம் படிக்க வேண்டும் என்றான் ரகு. ரகுவின் கேள்வி பொன்னம்பலத்தாருக்கு மீண்டும் சங்கடத்தை ஏற்படுத்தியது.

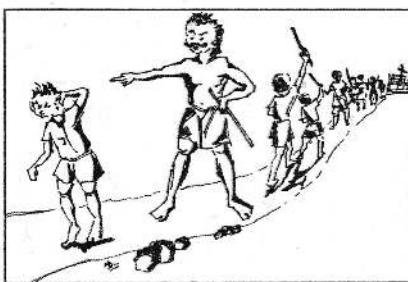
பிள்ளைகளே! பாரதியின் பாடல்கள் எக்காலத்திற்கும் பொருந்தும். அதன்படி யார் நடக்கிறார்கள்? என்றார் ஆசிரியர். சேர்! அந்த அண்ணாமாரும் எங்களைப் போல் பாரதியாரின் பாடல்களைப் படித்திருப்பார்கள் தானே சேர். என்றான் பாலு. பாலுவின் கேள்வி ஆசிரியரை மேலும் சங்கடத்துக்குள்ளாக்க, படித்தபடி யார் தமிழ்

நடக்கிறார்கள்? என்றார். நாங்கள் நடப்போம் சேர்! முத்தோரிடம் எதிர்க்கக் கூடாது என்று அம்மா, அப்பா சொல்லித்தந்த படியால் தான் நாங்கள் தாக்கப்பட்ட போது ஒரு தரம் கூட ஆத்திரம் வந்தும் கை ஓங்காமல் அடியை வாங்கிக் கட்டினோம். என்றான் பிரபா ஆசிரியர் இம் மாணவர்களின் தீற்றையும், அறிவையும், பண்பையும் நினைத்தார், சந்தோஷமடைந்தார். நல்ல பிள்ளைகள் உங்கள் நல்ல நடத்தைகளால் எதிர்காலம் உங்களுக்கு ஒளிமயமாகும். நீங்கள் நன்றாக வாழ்வீர்கள் என்று வாழ்த்தி பெருமிதத்துடன் வகுப்பை முடித்தார்.

ரகுவின் குடும்பம் கஸ்டத்தில் வாழ்ந்தாலும் சைவத்திலும், சைவம் பேணி நிற்கும் ஆசாரத்தையும் கடைப்பிடித்து வாழ்வர்கள். குலவர்ணம் பார்க்கும் பரம்பரையினர். தம் அயலிலுள்ளவர்கள் அமைக்கும் தேவாலயத்தை முற்றாக வெறுத்து வந்தனர். ஒரு நாள் தேவாலயம் அமைப்பதைத் தடை செய்வதற்காக சென்ற கூட்டத்திற்கு ரகுவின் தந்தை தலைமை தாங்கிச் சென்றார். ஒன்றும் அறியாத ரகு தன் தந்தையின் செயல் கண்டு திகைத்தான். தாயிடம் விளக்கம் கேட்டான். மதத்தின் மீது இப்படி ஒரு வெறுப்பா? மதம் கடவுளை வழிபடும் மார்க்கம் என்று ஏன் இவர்களுக்குப் புரியவில்லை. தன் மதத்திற்காய் மற்ற மதத்தை அழிக்கச் சொல்லி எந்த மதமும் கூறுமா? ஏனைய மதங்கள் இழிவானது என்றும் கூறுமா? இயற்கை வழி வந்த சைவமும் கூறுகிறதா? இப்படியான ஒரு சங்கடம் ஏன்? இத்தகைய தந்தையின் செயல் அவனை விகாரமடையச் செய்ய அவன் கால்கள் அவனை அறியாமலே ஒடு ஒடினான். ஒடோடித் தந்தையின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு மூச்செறிந்து இழுத்து இழுத்து மூச்சு விட்டான். தந்தைக்குத் தன் மகனைப் பார்த்ததும் ஏன் ஏன் ஒடி வந்தாய்? என்றார். அப்பா! என்அப்பா! இந்த அநியாயச் செயலை விடுங்கள் அப்பா என்னுடைய அப்பாவல்லோ என்ற வார்த்தைகளால் தன் தந்தையைக் கெஞ்சினான். தன் மைந்தன் என்றும்

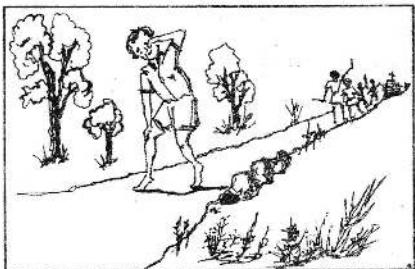

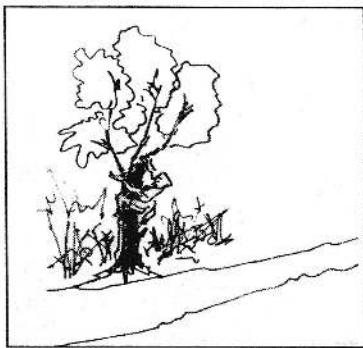
பார்க்காமல் ரகுவை உதறித்தள்ளினார். ரகு எட்டத்தில் மல்லாந்து போய் விழுந்தான்.

நோவின் வலியால் ஜயோ! அப்பா! என்று அலறிய குரலோடு மீண்டும் எழுந்து ஓடித் தன் தந்தையின் கையைப் பிடித்துக் கெஞ்சினான். எனக்கு அறிவு சொல்ல வந்தியா? என்று மீண்டும் உதறி ஏறிந்தார். எறிந்த ரகு பாலுவின் காலாடியில் விழுந்தான். பாலு! பாலு! எப்படி நீ இங்கு வந்தாய் ஜ ஜயோ நோகுது பாலு என்னென்பிடி என்று கையைக் கொடுத்தான். பாலு அரவணைத்து எழுந்து தூக்கியதைக் கண்ட ரகுவின் தந்தை ஓடோடி வந்து எரிய சாதி-களுக்கெல்லாம் இங்கு என்ன வேலை? விட்டா அவனை என்று இழுத்தார். அப்போது ரகு வழிந்தான் அப்பா பாலு என் நண்பன். அவனை விடுங்கள் என்று கெஞ்சினான். என்னா உன் நண்பனா? இந்தக் கீழ்ச்சாதிகளுடன் உனக்கு நட்பா? என்று ரகுவின் கையைப் பிடித்து இழுத்த இழுவையில் இழுத்துச் சென்றார்.

பாலு ரகுவின் நிலை கண்டு கவலைப்பட்டான். தான் வந்த படியால் தான் ரகு கொடுமைப்படுகிறான் என்று நினைத்த பாலு கடவுளே! நீ மனிதன் என்ற பிறவியை சாதியிடப்படையில் படைத் தாயா? மத அடிப்படையில் படைத்தாயா? எந்தத் தப்பும் செய்யாத ரகு பகைவன் போல் தந்தையால் கொடுமைப்படுத்தப்படுகின்றான். அவனைக் காப்பாற்றும் என்று வேண்டிக் கண்ணீர் விட்டான். மதச் சண்டை ஆரம்பிக்கத் தொடங்க ரகுவின் கையை விட்ட தந்தை நேரே வீட்டுக்குப் போய்விடு. நண்பன் என்று கண்டதுகளுடன் பேசாதே என்று கண்த குரலில் எச்சரிக்கையுடன் கூறி முறைத்துப் பார்த்தார்.

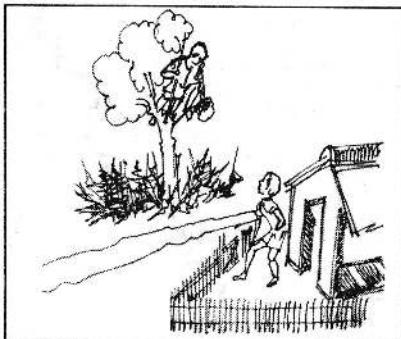

ரகு தேம்பித் தேம்பி அழுத வண்ணம் திரும்பி நடந்தான். தந்தையின் அர்த்தமற்ற கொடிய மத யுத்த நிகழ்வானது அவனது மனதை நெருக்கியது. நடக்க முடியாது நடந்தான். உடல் வலியும் மன வலியும் வாட்டிய போதும் பாலுவைத் தேடினான். தன் தெய்வம் பலரின் முன் நின்திக்கப்பட்ட

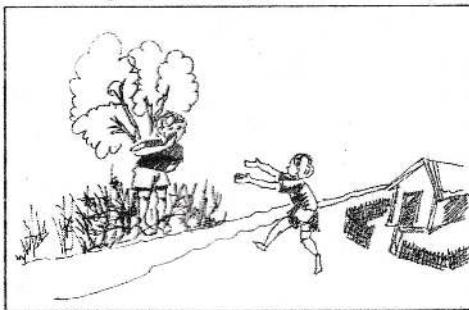
காட்சி அவனை வேதனைப்படுத்தியது. பாலுவின் காலில் விழுந்து மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டுமென்று மனம் ஓடினாலும், விழுந்த நோவும், தந்தையின் அடியும் உடம்பில் வலியை ஏற்படுத்த நடக்க முடியாது கஸ்டப்பட்டான். பாலு “நீ இப்போது நின்றிருந்தால் என்னைத் தாங்கிக் கூட்டிச் சென்றிருப்பாய். என்று நினைத்தவனாய் பெருமுச்ச மேலிட பொறுமையாய் நடந்தான்.

பாலுவுக்கு ரகு பட்டகாட்சி நிகழ்வுகள் ஓயாது நிழலாடியது. தன்னை ரகுவின் தந்தை எப்படி நின்தித்தாலும் என் ரகு என் ரகுதான். அவனை எப்படியாவது பார்த்து விட வேண்டுமென்ற உந்தல் மேலிட தன்னையறியாது எழுந்து நடந்தான். ரகுவின் தந்தையின் சாதித் துவேசம் அவனது கால்கள் ரகுவின் வீட்டிற்குள் நுழைந்து செல் - வதைத் தடுத்தது. தான் போய் அடியை வாங்கினாலும் பரவாயில்லை என்னால் ரகு அடிவாங்கக் கூடாது. அதனால் பாலு தன் காலுக்குக் கட்டுப் போட்டான்.

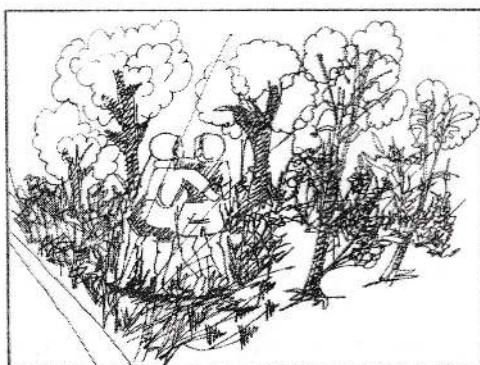
மரத்திற்குப் பக்கத்தில் ஒளித்து நின்ற பாலுவுக்கு தானும் ரகுவும் ஒரு நாள் குளத்தடியில் மரத்தின் மேல் நின்று ஒவ்வொரு உயிர் இனங்களினதும் ஒலியை எழுப்பி

பதிலுக்குப் பதிலாய் செய்து பார்த்த நினைவு ஞாபகத்திற்கு வரவே, கால்கள் அவனையறியாது மரத்தின் மீது தாவி ஏறியது. குளிர்ந்து செழித்திருந்த பருத்த பூவரச மரத்தின் நடுவிலிருந்து கொண்டு ரகுவும் தானும் ஒலித்துப் பார்த்த ஒலிகளை ஒலிக்கத் தொடங்கினான்.

சைகை தெரிந்த ரகு இணை பிரியாத பறவைகள் சர்க்கப்படுவது போல் பாலுவின் குரல் கேட்டதும், ரகு தன்னையறியாது ஒவி வந்த இடம் நோக்கி நொண்டி, நொண்டி ஓடோடி வந்தான். ரகு ஓடி வருவதைக் கண்ட பாலுவுக்கும் குதித்தோடிப் போய் தழுவ வேண்டும் போல் இருந்தாலும், ரகுவின் தந்தை தன்னைப் புறந்தளிய நிகழ்வானது நினைவுக்கு வரவே ரகு கஸ்ரப்படக் கூடாது என்பதனால் தன் உணர்வெழுச்சியைக் கட்டுப்படுத்திப் பதுங்கி இருந்தான்.

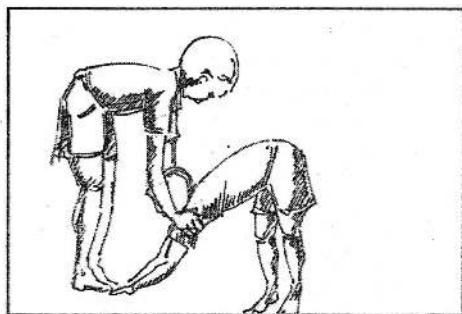

சோடியைத் தவிக்க விட்ட அன்றில் பறவை போல் பாலு! பாலு! என்று பாலுவை எங்கும் காணாத ரகு கத்தினான். பாலு மெதுவாக மரத்திலிருந்து இறங்கி வாயில் கைவைத்து கு என்றான். ரகு நொண்டி நொண்டி

ஒடி வந்து பாலுவைக் கட்டித் தழுவினான். இருவரின் கண்களிலும் நீர் வழிய தேம்பித் தேம்பி சிறுவர்களுக்குரிய இயல்போடு அமுதனர். ரகு என்னைப் பிரிந்து விடுவாயா? நான் தாங்க மாட்டேன் நான் தாங்க மாட்டேன். நீ பிரிந்தால் நான் இருக்க மாட்டேன் என்று இறுகத்தழுவிக் கத்தினான். பாலு! பாலு நான் இருப்பேனா? நீ கவலைப்படாதே. பாலு வா இருந்து பேசுவோம். ரகு இதில் இருக்க வேண்டாம். உன் அப்பா வந்தால் போச்சு. வா மறைவிடமாகப் பார்த்திருப்போம் என்று பாலு ரகுவின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு, இயற்கை மரங்கள் சூழ்ந்த புற்கள் நிரம்பிய, மனித நடமாட்டத்திற்கு ஏற்ற பாதைகள் இல்லாத இடத்திற்கு, குவைக் கைத்தாங்கலாகப் பிடித்த வண்ணம் சென்று ஓரிடத்தில் அமர்ந்தனர்.

பாலு! என் அப்பாவின் செயல் உன்னைப் பாதித்திருக்கிறது. மதம், சாகி, இவையெல்லாம் என்னவென்று தெரியாது, சந்தோசமாகப் படித்து வந்த எமக்குச் சூனிய உலகைக் காட்டுகிறார்கள். சிறுவர்கள் நாமும் வளருவோம். அது அற்பாலும், உடல் பெலத்தாலும் வளருவோம். எமக்கு முத்தோர் சொல்லி வழிகாட்டினால் தானே அறிவைப் பேறலாம். காட்டும் வழியைச் சரியாகக் காட்டினால் தானே சரியான வழியைப் பின்பற்றி நடக்கப் பழகுவோம். உடலும் வளர்ந்து வரக் காலம் தேவை. உழைக்க அறிவும், பெலமும் வேண்டும். இவை அனைத்தும் பெறக் காத்திருக்கும் எம்மை தன்னோடோத்த பலம் மிக்கவன் என்று நினைக்கிறார்கள். வரட்டுக் கெளரவத்தால் மகன் என்று கூடப் பார்க்காமல் அடக்கி வதைக்கின்றார். எமது கருத்தை யார் கேட்பார்.

நாங்கள் நன்பர்கள். உடலால் எம்மைப் பிரித்தாலும், உள்ளத்தால் வராலும் பிரிக்கமுடியாது. சிறுபராயம் மட்டும்தானே முத்தோருக்கு நாம் அடிமைகள். சிறந்த நல்ல அறிவும், அடக்கு முறையற்ற அனுகு முறையும், நல்ல உடல்பெலமும் வேற்றுமை காணாத மனித அனுகுமுறையோடும் வாழப் பழகிக்கொள்வோம். எமக்கென்ற ஒரு மனம் உண்டு. அதை வளர்ப்போம். தொடர்ந்து பழகுவோம். நீ கவலைப்படாதே. அப்பாவுக்காக நான் உன் காலில் விழுந்து மன்னிப்புக் கேட்கின்றேன் என்று காலில் விழுந்து வணங்கினான்.

ரகு! என்ன இது முத்தோர் செய்யும் கொடுமைகள் பற்றி இற்றைவரை பேசிய பின்னும், அவர்கள் விட்ட தவறுக்காக நீ ஏன் மன்னிப்புக் கேட்கிறாய். முத்தோர் செய்த குற்றங்களை எல்லாம் நாம் வாய்மூடி, கை கட்டி பொறுத்திருப்போம். எமது இப் பொறுமைப் பண்பாட்டை மாற்றி எழுதுவோம். “சிறியோர் செய்யும் பிழைகளை பெரியோர்கள் பொறுப்பது போல்” என்ற முதுமொழியை “பெரியோர் செய்யும் பிழைகளை சிறியோர் பொறுத்தல் போல்” என்று மாற்றுவோம். சாதியால், மதத்தால், மூப்பால், ஏழ்மையால், பணத்தால், பதவியால், பொருளால் முத்தோர் செய்யும் குற்றங்களை எல்லாம் சிறியோர்களாகிய நாம் பொறுத்திருப்போம். அந்தப் பொறுமையை நாம் முதியவர்களாக வந்த பின்னும், இப்போது முதியோர் சிறுவர்களாகிய எமக்குச் செய்யும் கொடுமைகளுக்குப் பழிவாங்காமல் வாழ்ந்து காட்டுவோம். எமக்குப் பின் உள்ள இளையோரின் உள்ளத்தை நாம் பேணி காப்பாற்றுவோம்.

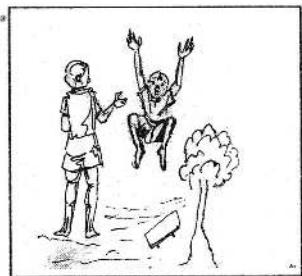
ரகு! ஞானார்ஜுனர்கள் எம்மைக் காணாத பெற்றோர் தேடிவந்து விடுவார்கள். எழும்பு போவோம் என்றான் பாலு.

இருவரும் சமூகத்தின் சோதனையின் வேதனையில் சிக்கித்தவிக்கும் மனதைச் சுமந்து கொண்டு சென்றனர்.

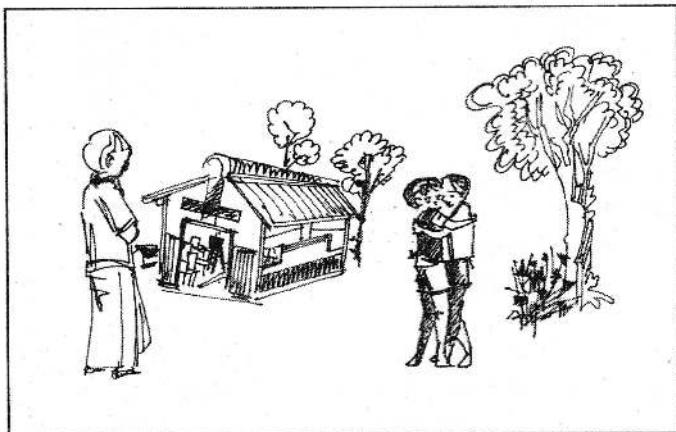
ரகுவின் தந்தையின் செயல் அவ்விரு உற்ற நண்பர்களது எதிர்காலத்தைக் கேள்விக் குறியாக்கினாலும் திடமான, தளம்பாத மனோதிடத்துடன் எழுந்து சென்றனர். ரகுவை கைத்தாங்கலாகப் பிடித்துக் கொண்ட பாலு, ரகுவின் வீட்டு வளவின் நுளைவாசல் வரை அழைத்துச் சென்றான்.

பாலுவின் தந்தை பாலுவிற்கு நடந்த செயலால் தன் மகன் பாதிப்படைந்திருந்ததைக் குறிப்பால் உணர்ந்தார். லண்டனில் இருக்கும் தன் முத்த மைந்தனுக்கு இவ் விடயத்தை தெரியப்படுத்தினார். அதற்கேற்ப பாலுவிற்கு லண்டன் போவதற்கான விசா வந்தது. அவ்வீடுயத்தைப் பாலுவிற்கு தந்தை கூறினார். அதைக் கேட்ட பாலு அசந்து போனான். பெற்றோரைப் பிரிந்து செல்வதிலும், ரகுவைப் பிரிந்து செல்வது பெருந்துயராக நினைத்தான். நினைத்தாலும் தளராதவளாய் சிந்தித்தான். சாதி, சமயம், பொருளாதாரம், பதவி போன்றவற்றில் உயர்வு தாழ்வுகள் மேலோங்கி இருக்கும் இந்நாட்டில் வாழ்வதிலும் லண்டன் சென்று, ரகுவையும் எடுக்கலாம் தானே. எம் நாட்டில் நாம் சிறந்த மனிதர்களாக உருவாகி எம் வீட்டையும், எம் சமுகத்தையும், எம் நாட்டையும் வளம்படுத்தி பண்போடு வாழ விரும்பினோம். அர்த்தமற்ற வேறுபாடுகளால் சிறுவர்கள் எம்மை நகக்கும் இந்தச் சமூகம் நாம் வளர்ந்தாலும் நகக்கும். அதற்காக நான் ஓடவில்லை. நான் லண்டன் அண்ணவிடப் பெற்று நிலைப்பாட்டை எடுத்துக் கூறுவேன். நாம் இருவரும் கல்வியிலும், தொழில் அனுபவத்திலும் உயர்நிலை பெற்று வளர உதவி கேட்பேன். அண்ணன் நிச்சயமாக உதவுவார். நாம் வளர்வோம். வளர்ந்த பின் திரும்பி இப் பிறந்த நாட்டிற்கு மீண்டும் வருவோம். வந்து பழி வாங்காத, பொறாமை கொள்ளாத, பிறரை மதிக்கின்ற சேவையை நல்கலாம். என்ற நினைவு மோலோங்க தன் மனத்தை திடமாக்கிக் கொண்டான் பாலு.

லண்டன் செல்ல வேண்டிய நிலையைப் பாலு கூறக் கேட்ட ரகு, தன்னுயிர் பிரிந்து செல்லப் போகுது பாலு, அது உனக்குப்பின் தொடர்ந்து வரும் பாலு என்று கதறி அழுதான். ரகுவின் நிலைகண்ட பாலு ரகுவின்

வேதனையின் எல்லையைப் புரிந்து கொண்டான். பாலுவின் கணகளும் அவனை அறியாது கண்ணீரைச் சொரிந்தன. இருந்தும் ஆண்களுக்குரிய உறுதித்தன்மையில் நின்ற பாலு, ரகு! நான் போய் ஆறு மாதத்துக்குள், உன்னை எடுப்பதாக அண்ணன் உறுதி கூறியிருக்கிறார் என்று பாலு கூறினான். அதைக்கேட்ட ரகு தன்னையறியாது துள்ளிக் குதித்தான்.

பாலுவைக் கட்டி முத்தமிட்டான். பல தடவைகள் கண்ணீர் மல்க முத்தமிட்டான். இருவரின் பினைப்பைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த அவர்களின் ஆசிரியர் பொன்னம்பலம் அவர்கள் உண்மை நண்பர்களின் ஆதம் திருப்தியைக் கண்டு ஆண்ந்தும் அடைந்தார்.

ஓ ஓ ஓ ஓ ஓ ஓ ஓ ஓ ஓ ஓ ஓ ஓ ஓ ஓ ஓ ஓ

“நல்லதோர் உலகைப் படைக்க, தனைகளை நீக்குவோம்.”

சரஸ்வதி துதி

கல்விக் கலை அமுதே
கலை வாணித் தாயே
என்றிலை அறிவாயம்மா - தாயே
கண்விழித்துப் பார்ப்பாயம்மா - தாயே (2)

கல்வி என்ற அமுதத்தை
நான் அள்ளி உண்பதற்கு
உன்கருணை வேண்டும் அம்மா - தாயே
என்க்காக அருள்வாயம்மா - தாயே (2)

பூமாலை சூடி பாமாலை பாடி
உளமார வாழ்த்தி பாடுகின்றேன் - தாயே (2)
தாயாக வந்து கண்ணீரைத் துடைத்து - என்
நாவில் நடமாடுவாய் - தாயே (2)

நீ எந்தன் நாவினில் நடமாடும் வேளை
என்தாய் பார்க்க வேண்டும் - தாயே (2)
அவள் உள்ளம் நிறைந்து ஆனந்தம் கொள்ள
நான் பார்த்து மகிழுவேண்டும் - தாயே (2)

ரங்கை ஒவசெற் பிறின்டேர்ஸ்
184A நாவலர் ரோட். (பெருமாள் கொவிலிடி) யாழ்.